

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

Ἡ Θάλεια ἄρχισε νάρχεται πὺς πρόθυμα στὸ θέατρο καὶ δὲν τῆς ἔφτανε νάχει μόνον μπιλιέτα τζάμπα, μὰ ἤθελε καὶ καλὲς θέσες, στὰ μπροστινὰ καθίσματα. Καταλάβαινα πὺς χαιρότανε κιόλας σὰ δὲν κάθιζε μαζί μας ὁ ἀδερφός της καὶ στὰ διαλείμματα σιχωνότανε τώρα ἐκεῖνη πρώτη καὶ περπατούσαμε ἕνα γύρο στὴν πλατεῖα. Ὅσο περισσότερο τὴ γινώριζα, δὲν τὴν ἔβρισκα καθόλου βαρετή, καθὼς τὴν ἔδρισκε ὁ ἀδερφός της. Καθόλου μάλιστα. Ταιριάζανε οἱ γνώμες μας σὲ ὅλα καὶ στὴ γλώσσα ἀκόμα. Τὸ μαλλιαρὸ τὸ ἴδιωμα, ποὺ ἀκούγαμε στὴ σικινη πού ἔπαυζε ὁ Βελαδράπας, μᾶς πείραζε καὶ τοὺς δύο στὰ νεύρα. Ἐννοεῖται πὺς ἐγὼ φυλαγόμουν νὰ πῶ τὴ γνώμη μου μπροστὰ στὸ φίλο μου, μὰ ἡ ἀδερφή του τὸν πείραζε κ' εὐχαριστιόμουν μέσα μου. Ἐπειτα μοῦ ἄρεσε στὴ Θάλεια τὸ μετρημένο καὶ τὸ πρακτικὸ μυαλό της. Μοῦ φαίνότανε σὰ νάκουγα τὴ μάννα μου, ἅμα μοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ γιὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ψυχικά, σὰ βγαλμένη ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο, εἴταν ἀναπτυγμένη πιότερο ἀπὸ τὴ μάννα μου, μὰ στὸ βάλος ἔμενε πιστή, ἀγνή ἑλληνιστοῦλα. Τὴ φρονιμάδα της φαίνότανε νὰ τὴν ξεχοῦσε μοναχὰ σὰν ἔδλεπε κανένα νέο καλοντυμένο καὶ καλοκαμωμένο. Ἀν τὴν κοιτάζε, τῆς ἄρεσε νὰ τὸν κοιτᾷ κι αὐτὴ. Σιγὰ σιγὰ θμῶς πήρανε ν' ἀριέθουν οἱ ματιεὶ στοὺς ἄλλους. Στὸ μεταξὺ τῆς εἶχα δηγήθει καὶ γὼ τὴν ἱστορία μου, τὰ οἰκογενειακά μου, τὰ σκέδια μου γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὰ ρέστα. Ἦξερα πὺς δὲν τῆς ἄρεσε καὶ πὺς οὔτε τὸ σκεφτότανε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τῆς εἶπα πὺς λογάριζα νὰ μείνω νὰ κάμω ἐκεῖ τὸ δικηγόρο. Κ' ἔτσι σὰ νὰ συνεννοηθήκαμε καλύτερα. Καὶ μὲ μέρα πού ἡ δούλα ἔλειπε κ' ἦρθε μονάχη της καὶ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, καθὼς δόξαμε τὰ χέρια μας, ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο μας νάπορατοῖσι νὰ τὰψοῖσι πρώτος. Μιὰ ἄλλη μέρα πάλι στὴν κάμαρα τοῦ Βελαδράπα, κάπια στιγμή πού ἔλειψε τοῦτος, τὴ βρήκε ἡ μάννα της ἀκκουμπημένη στὸν ὦμο μου. Φαίνεται θμῶς νὰ μὴν τὸ πήρε γιὰ κακὸ καὶ δὲν ἔπαψε κι αὐτὴ κι ὁ γερο Περδοῦλης νὰ μὲ βλέπουνε μὲ καλὸ μάτι καὶ νὰ μὲ κρατοῦνε συγγὰ νὰ τρώγω σπῖτι τους.

2

Περάσαν ἔτσι δυοτρεῖς μῆνες. Εἶχε ἔρθει τὸ χινόπωρο κι ὁ πατέρας μου μοῦ εἶχε σταῖλει χρήματα κ' ἔκαμα καινούρια φορεσιὰ. Ἡ Θάλεια εἴταν εὐχαριστημένη.

Μιὰ Κυριακὴ ἀπόγευμα εἶχαμε βγαί περίπατο μὲ τὰ δύο τᾶδέρφια. Ἐκεῖ πού κόβαμε βόλτες στὸ Σύνταγμα, ἡ Θάλεια παρατήρησε ἕναν πού πήγαινε κάμποσα βήματα μπροστὰ μας καὶ μᾶς τὸν ἔδειξε

γιὰ τὴν παράξενη τὴ ντυμασιά του. Φοροῦσε βελουδένιο καφετὶ κοστούμι· τὸ σακάκι εἴτανε μὲ διπλὲς καὶ μὲ ζώνη στὴ μέση, τὸ παντελόνι κοντὸ ὡς τὸ γόνα καὶ στὸ κεφάλι του εἶχε ἕνα μικρὸ πρασινωπὸ καβούκι μ' ἕνα φτερό ὀρθὸ ἀποπίσω.

«Θὰ κατέθηκε ἀπὸ τὸ ποδήλατο», εἶπα.

«Ἰταλιάνος θάναι», εἶπε ἡ Θάλεια.

«Γερμανός, βάζω στοίχημα», εἶπε ὁ ἀδερφός της.

«Ὅ,τι κι ἂν εἶναι, σὲ περνάει, Βελαδράπα· δὲς ἔχει καὶ μακριὰ μαλλιά.»

Γελάσαμε.

«Πάμε νὰ τονὲ δοῦμε κι ἀπὸ μπροστὰ τί φάτσα ἔχει», ξαναεἶπε ἡ Θάλεια.

Γοργέψαμε τὸ βῆμα καὶ τονὲ φτάσαμε στὴν ἀκρὴ τῆς πλατείας. Μὰ καθὼς γύρισε καὶ βρέθηκε ἀγνάντια μας, τὰ χάσαμε κ' οἱ τρεῖς. Ὁ ἀγνωστος ἔδγαλε τὸ καπέλο του καὶ στάθηκε μπροστὰ μας.

«Βρέ, βρέ!» φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βελαδράπας καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

Ἡ πρώτη σκέψη μου εἴτανε νὰ φύγω, ἅμα τέλος υποψιάστηκα καὶ γὼ πὺς ὁ ἀγνωστος μὲ τὰ γενάκια, ποὺ φιλοῦτανε μὲ τὸν Βελαδράπα δὲν εἴταν ἄλλος παρὰ ὁ ξάδερφός μου ὁ Νίκος. Μὰ κείνος, σὰ νὰ μὴν εἶχε τρέξει τίποτε· ἀναμεταξύ μας, μοῦ ἀπλώσε τὸ χέρι· κ' ἔπειτα στάθηκε ξεσκουφότος καὶ τεντωμένος μπροστὰ στὴ Θάλεια.

«Ὁ κ. Κλήμης Μαινάλας — Νίκος Γκάδρας — ἡ ἀδερφή μου», σύστησε ὁ Βελαδράπας.

Ὁ Νίκος ἔσκυψε τὸ κορμὶ βοηθῶν κ' ἔβαλε τὸ καπέλο του. Ἡ Θάλεια κοκκίνησε λίγο βλέποντας κάποιον γύρο νὰ κοιτάζουνε λίγο περιέργα.

«Πότε ἦρθες; ἀπὸ ποῦ;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας ἐνῶ κινήσαμε νὰ περπατοῦμε πρὸς τὰ δεξιά.

«Χτὲς τὸ βράδι, ἀπὸ τὸ Μόναχο», εἶπε ὁ Νίκος, τονίζοντας τὴν τελευταία λέξη.

«Θὰ μᾶς φέρνεις ἐντύπωση, ὀλίγκο, ἔργα. Τί ἔχεις ἐτοιμα;» ξαναεἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Εἶναι κι ὁ κ. Κλήμης ποιητής;» ρώτησε ἡ Θάλεια κοιτάζοντας τὸ Νίκο περιέργα πάντα καὶ λιγάκι φοβισμένα.

«Μὲ συμπαθᾶτε, δὲν ἀκουσα», εἶπε κείνος κ' ἦρθε καὶ μῆτρε ἀνάμεσα ἀπὸ μένα καὶ τὴ Θάλεια.

«Ρώτησα — γράφετε καὶ σεις;» ξαναεἶπε αὐτὴ.

«Ἐγγραφα ἄλλοτε», εἶπε ὁ Νίκος.

Ὁ Βελαδράπας τὸν κοιτάξε ξαφνισμένος. Κάτι ἔκαμε νὰ πεῖ, μὰ τὸν ἔκοψε ἡ ἀδερφή του ρωτώντας πάλι τὸ Νίκο:

«Σπουδάζατε στὸ Μόναχο;»

«Γλεντοῦσα», ἀποκρίθηκε κείνος.

«Εἶναι ὠραία πόλις τὸ Μόναχο. Μιὰ φίλη μου εἴτανε πέρυσι ἐκεῖ.»

«Ἐρχονται καὶ χαζέδουν πολλοὶ ἑλληνες», εἶπε ὁ Νίκος.

«Εἶναι κι ὁ τάφος τοῦ Ὁθωνοῦ μοῦ ἔλεγε ἡ φίλη μου.»

«Μοῦ φαίνεται ἀκουσα, νομίζω, κάτι τέτιο.»

«Ἐ, ποῦ τραβάτε;» φώναξε ὁ Βελαδράπας, σὰν εἶδε πὺς δὲ στρίψαμε κατὰ τὸ Ζάππειο, ποὺ μᾶς τραβοῦσε αὐτός.

(*) Κοιτάξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, καὶ 449.

«Νά κάμουμε τὸ γύρο, νά δοῦμε λίγη φύση», εἶπε ἡ Θάλεια.

«Σήμερα μοῦγινες ρωμαντική, ποῦ εἶναι ὁ τόπος γεμάτος μπλέμπα. Σῦρτε σεις, ἐγὼ δὲν ἔρχομαι. Ὁλὶ πάω στὸ Ζάππειο», ξαναεἶπε ὁ Βελαδράπας.

Ἡ Θάλεια στάθηκε καὶ μὲ κοίταξε: «Ἄς διαλέξει τότε ὁ κ. Κλήμης, σὰ μουσαφίρης ποῦ εἶναι», εἶπε. «Τί προτιμάτε τὸ γύρο ἢ τὸ Ζάππειο;» ρώτησε τὸ Νίκος.

«Μοῦ εἶν' ἀδιάφορο ἔρχομαι ὅπου πάτε», εἶπε καὶνος καὶ τὴν κοίταξε.

Μὰ ὁ Βελαδράπας τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔτσι ἀκολούθησαν καὶ μεῖς.

«Τί ἀπαίσιος κόσμος», μουρμούρισε ὁ Νίκος σὰν προχωρήσαμε στὸν κήπο.

Ἡ Θάλεια τὸν κοίταξε: «Εἶναι καλύτερος στὸ Μόναχο;» ρώτησε σὰν πειραγμένη.

Ὁ Νίκος χαμογέλασε.

«Δὲν τὸ πιστέβω νάναί κομψότερος ἐκεῖ ὁ κόσμος», ξαναεἶπε ἡ Θάλεια.

«Ἀπὸ δὴ —»

«Ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας; Μὰ αἱ Ἀθῆναι φημίζονται, κ. Κλήμη. Αἱ Ἀθηναῖαι θαυμάζονται παντοῦ γιὰ τὸ ντύσιμό τους. Τὸ λένε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ξένοι ποῦ ἔρχονται. Ἡ φίλη μου μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν εἶδε οὔτε μιὰ γερμανίδα ποῦ νὰ ζῆρει νὰ ντυθεῖ.»

«Ἀντιλήψεις διαφορετικές, δεσποινίς Θυμάρη», εἶπε ὁ Νίκος χαμογελώντας.

Ἡ Θάλεια κικκίνησε: «Μὲ τυμπαθαῖτε, δὲ λέγομαι Θυμάρη, κ. Κλήμη.»

«Οὔτε καὶ γὼ Κλήμη», εἶπε ὁ Νίκος.

«Κλήμης Μαινάλκας», διόρθωσε ὁ Βελαδράπας.

«Νίκος Γκάθρας», εἶπε ὁ Νίκος.

«Ἄντε νὰ χαθεῖς ἐσὺ μὲς ἀνακατέδεις, Βελαδράπα, μὲ τὰ διπλά σου ὀνόματα», γύρισε ἡ Θάλεια στὸν ἀδερφὸ της.

«Ὅπως ἀκούω τριπλά», πρόσθεσε ὁ Νίκος.

Γελάσαμε ὅλοι. Τὸ παρατσούκλι τοῦ φίλου μου ἐγὼ τὸ πρόδωκα μιὰ μέρα τῆς ἀδερφῆς του ἀπὸ παραδρομὴ. Τῆς ἄρεσε καὶ ἔτσι τὸν ἔλεγε πάντα ἀπὸ τότε.

«Ἐδῶσε; ἐξετάσε;» μὲ ρώτησε ὁ Νίκος.

«Διδάχτορας, ὁμότημός σου», μὲ πρόλαβε καὶ ἀπάντησε ὁ Βελαδράπας.

Δὲν τὸν διόρθωσα, καθὼς δὲν τὸν διόρθωσα καὶ τότε ποῦ μὲ σύστησε στὸ σπίτι τοῦ μ' αὐτόνε τὸν τίτλο. Δὲ μ' εἶχε προδώσει πῶς εἰμὺνα προλύτης οὔτε στὴν ἀδερφή του. Ὅσο κι ἂ ζοῦσε στὰ ὑπερπέρα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἔταν εἶτανε γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν ἔχνοῦσε ποτὲ τὴ σημασία τῆς πραγματικότητος.

Ἀφοῦ κάμαμε ἓνα δυὸ σουλάτσα στὴν πλατεῖα, ὁ Βελαδράπας εἶπε πῶς κουράστηκε καὶ καθήσαμε. Ὁ Νίκος ἔβγαλε καὶ ἀναψε μιὰ μικρὴ πίπα.

«Πές μας λοιπὸν πῶς πέρασε στὸ Μόναχο;» τὸν ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Θαυμάσια», ἀποκρίθηκε.

«Εἴχατε καιρὸ ἐκεῖ;» ρώτησε ἡ Θάλεια.

«Ἀρκετό», εἶπε ὁ Νίκος.

«Καὶ γλεντούσατε ὅλον τὸν καιρὸ;»

«Τί θέλατε νὰ κάνω;»

«Ὅλο μπέρα πίνουνε στὸ Μόναχο, μοῦ ἔλεγε ἡ φίλη μου. Πίνετε καὶ σεις πολλή;»

«Προτιμοῦσα τὸ κρασί», εἶπε ὁ Νίκος.

Θυμήθηκα τὰ κρασιά τοῦ Ζαμπανίδη καὶ λίγο νὰ τὸν ρωτήσω πῶς πῆγε τὸ ἐμπόριο μ' αὐτά. Μὰ ἡ Θάλεια δὲν ἄφησε:

«Μὲ τί τὸ πίνετε;» ξαναεἶπε. «Ἡ γερμανικὴ κοζίνα εἶναι ἐλεεινή. Ἡ φίλη μου δὲν μπόρεσε νὰ πᾶει οὔτε μιὰ φορὰ τῆς προκοπῆς δυὸ μῆνες ποῦ ἔμεινε στὴ Γερμανία. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι, λέει, χοντράνθρωποι, δὲν ἔχουνε πολιτισμό.»

Ὁ Νίκος γέλασε. Ἡ Θάλεια μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, μὰ δὲν εἶτανε γιὰ τὸ Νίκος. Ἦθελε νὰ μὲ κάμει νὰ προσέξω στὴν πλατεῖα ποῦ σεργιανοῦσε ὁ κόσμος. Ὁ ἀδερφός της φαινότανε πῶς εἶτανε τίς τελευταῖες μέρες ἐρωτευμένος μὲ κάπια ποῦ δὲν μπορούσαμε νὰ τὴν ἀνακαλύψουμε. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶχε πέσει ἡ ὑποψία τῆς Θάλειας κάποι καὶ γι' αὐτὸ μοῦ ἔγνεψε.

«Σὲ τσακώσαμε», φώναξα τοῦ Βελαδράπα ποῦ εἶχε ξεχαστεῖ καὶ φαινόταν πῶς δὲν ἀκούγε τί λέγαμε.

Κικκίνησε. Γελάσαμε ὅλοι.

«Ὁ ἴδιος, ὁ αἰώνιος μένεις, καημένος», τοῦ εἶπε ὁ Νίκος ποῦ κατάλαβε.

«Ὁλὶ μὲς πεῖς λοιπὸν, τί ἔγραψες;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας γιὰ νὰλλάξει τὴν κουβέντα. «Τί γίνεται τὸ δράμα σου;»

«Τῶσκι», ἀπάντησε ὁ Νίκος.

«Γιατί;»

«Γιατί δὲν ἄρξει.»

«Ἄσε τάστα.»

«Καλὰ θὰ κάμεις νὰ τὰ σκίσεις ὅλα ὅσα ἔγραψες καὶ τί.»

«Μπράβο! Πείτε τοῦ τα καὶ σεις, κ. Γκάθρα!» φώναξε ἡ Θάλεια. «Βλέπεις;» γύρισε στὸν ἀδερφὸ της, «δὲν εἴμαστε ἐμεῖς μονάχα ποῦ σοῦ τὸ λέμε πῶς χάνεις τὸν καιρὸ σου. Θάσουνα τώρα δικηγόρος.»

«Ἄσε, καημένη, τὰ ταχλά. Φτάνει νὰ τὰ λείει ὁ μπαμπάς;» τῆς εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Βελαδράπας.

«Βλέπεις, τὰ λείει καὶ ὁ φίλος σου. Δὲν ἔχω δικαιο, κ. Γκάθρα; Δὲ θάκανε καλύτερα νὰ διάβαζε νὰ πάρει τὸ χαρτί του;» ξαναεἶπε ἡ Θάλεια.

«Ποῦ χαρτί;» ρώτησε ὁ Νίκος.

«Τὸ δίπλωμα.»

Ὁ Νίκος γέλασε.

«Γιατί γελάτε;»

«Κάθε ρωμιὸς χρωστᾷ νὰ πάρει δίπλωμα.»

«Ἐσεὶς ἀκουσα τὸ πήρατε.»

«Σὰς τὸ χαρίζω.»

«Εὐχαριστῶ ἔχω τὸ δικό μου.» Ἡ Θάλεια χαμογέλασε.

«Καὶ τί σὰς χρησιμέθει;» χαμογέλασε καὶ ὁ Νίκος.

«Τί μοῦ χρησιμέθει; Πῶς, δὲ χρησιμέδουν τὰ διπλώματα;»

«Ἄλλοῦ ναί, στὴν Ἑλλάδα ὅχι.»

«Γιατί;»

«Ἄν εἴχατε βγεῖ πέρα ἀπὸ τὸ Μπρίντεζι, δὲ θὰ ρωτούσατε.»

Ἡ Θάλεια κοκκίνησε: «Δὲ σὰς καταλαβαίνω, κ. Γκάδρα», μουρμούρισε.

«Γιὰ νὰ μὲ καταλάβει κανένας, δεσποινίς μου, πρέπει νὰ ζεῖ.»

«Καὶ γὼ δὲ ζεῖ;»

«Ὅχι μόνο ἐσεῖς, μὰ κανεῖς δὲ ζεῖ σ' αὐτὸν τὴν τόπο.»

Δὲν τέντωσε τὰ μάτια μονάχα ἡ Θάλεια, μὰ κι ὁ Βελαδράπας ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

«Καὶ στοὺς ἄλλους τόπους ζοῦνε καλύτερα ἀπὸ δῶ; Ἐχουνε πωθενὰ αὐτὸν τὸν οὐρανὸ, αὐτὴ τὴ θάλασσα;» Ἡ Θάλεια ἔδειξε μὲ τὸ χέρι τῆς κατὰ τὸ Φάληρο.

Ὁ Νίκος χαμογέλασε.

«Καὶ γὼ δὲν τὸ πιστέω νᾶχει ἡ φύση πωθενὰ ἄλλου τέτιες γραμμές, τόση μεγαλοπρέπεια», εἶπε κι ὁ Βελαδράπας τεντώνοντας τὸ χέρι πλατιά καὶ φέρνοντας τὸ μᾶτι γύρω μὲ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ.

«Δὲ λέω πὼς λείπει κάποια τραγικότητα ἀπὸ τὸ τοπεῖο αὐτό», εἶπε ὁ Νίκος, «μὰ ἔπρεπε νᾶχεις δεῖ τίς Ἀλπερ, τίς κορφεῖς (εἶπε κάποια ὀνόματα γερμανικά), τοὺς βράχους, τὰ δάση, τὰ κρολίμνια, τίς ὀμίχλες —»

«Ὄψ! Ἀφίστε με καλὲ καὶ σεῖς μὲ τίς ὀμίχλες σας, φώναξε ἡ Θάλεια: «Ἢ παραδάλω αὐτὸ τὸ φῶς μὲ τίς ὀμίχλες; Πλήττω πού τίς ἀκούω.»

Ὁ Νίκος τὴν κοίταξε χαμογελώντας: «Ἐπρεπε νὰ τίς δεῖτε πρώτα.»

«Τί νὰ τίς δῶ; Σὴν καὶ δὲν εἶδαμε ποτέ μας καταχνιά, κ. Γκάδρα: Γιὰ τί μᾶς παίρνετε; Ἐπρεσε πέρσι τὸ χειμῶνα μιά, πού ἂν κρατοῦσε καμιά ὥρα ἀκόμα, ἢ πῆγανε σκατὴ ὄλη ἡ Ἀθήνα.»

«Δὲ μιλῶ γιὰ τίς ἀστειεὶς ἀθηνέικες ὀμίχλες μιλῶ γιὰ τίς ὀμίχλες τοῦ βαθεοῦ μετέωρου», εἶπε ὁ Νίκος.

Ἡ Θάλεια μὲ κοίταξε. Ὁ Βελαδράπας ἀνοῖξε τὸ στόμα.

«Γιὰ τίς ὀμίχλες τῶν Ἀπολάγκαδων, τῶν ψηλῶν κορφῶν, τῆς Βοριοθάλασσας. Αὐτὲς θέλουνε δυνατὲς ψυχὲς νὰ τίς βασιλεύουν», ἐκκολούθησε ὁ Νίκος.

«Πήγες καὶ στὴ Βοριοθάλασσα; Εἶναι ἔμορφη;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Μουσικὴ ἔμορφη. Ἐκεῖ ἡ φύση δὲν κάνει πλαστικὴ ἐπίδειξη, καθὼς ἐδῶ. Δὲν εἶναι σὰ σκιαγραφία. Δὲ σὲ ὑπνωτίζει, σὲ μεταρσιώνει.»

Ἡ Θάλεια γέλασε: «Μιλεῖτε μὲ προκατάληψη γιὰ τὴν ἑλληνικὴ φύση. Τὸ παθαίνουν πολλοὶ πού πηγαίνουνε στὴν Εὐρώπη. Ξιπάζονται.»

Ὁ Νίκος χαμογέλασε.

«Σωπάτε, κ. Γκάδρα», ἐκκολούθησε ἡ Θάλεια, «θὰ μοῦ πεῖτε ἑμένα γιὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀττικῆς, γι' αὐτὸν τὸν ἐρῶντα πού τονὲ θαυμάζουν ὅλοι οἱ ξένοι: Δὲ ντρεπόμαστε νὰ λέτε πὼς ζοῦν ἄλλου καλύτερα ἀπὸ δῶ;»

«Μὲ παρανοήσατε. Δὲ σὰς εἶπα πὼς ἄλλου ζοῦνε καλύτερα: σὰς εἶπα πὼς ἐμεῖς ἐδῶ δὲ ζοῦμε», τόνισε τὰ στερεὰ τὰ λόγια ὁ Νίκος.

«Καλὰ, τότε νὰ πεθάνουμε ὅλοι. Αὐτὸ θὰ θέλατε;»

«Ὅχι αὐτό, μὰ νὰ τὸ νιώσουμε πὼς δὲ ζοῦμε καὶ τότε θάρχισουμε νὰ ζοῦμε. Ἀμα δηλαδὴ τὸ κα-

ταλάσουμε πὼς ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀληθινὴ ζωὴ, ἀλλὰ νεκροφάνεια.»

«Καὶ ποιὰ εἶναι ἀληθινὴ ζωὴ; Στίς ὀμίχλες; γέλασε ἡ Θάλεια.

«Αὐτὸ δὲ λέγεται μὲ λόγια: τὸ αἰσθάνεται κανένας», τῆς ἀπάντησε ὁ Βελαδράπας.

Ἡ ἀδερφή του τοῦ ἔδωσε μιὰ τᾶπα ἀνάλαφρη. Γέλασε κι ὁ Νίκος.

«Γιὰ τὸν Πάλα, ἀλήθεια, δὲ σὲ ρώτησα. Τί γίνεται; τὸν εἶδες;» τονὲ ρώτησε σὲ λίγο ὁ Βελαδράπας.

«Πέρασε ἀπὸ τὸ Μόναχο γιὰ λίγες μέρες», εἶπε ἀδιάφορα ὁ Νίκος.

«Καὶ πού πῆγαινε;»

«Στὴ Γαλλία.»

«Στὴ Γαλλία!» εἶπε ξαφνισμένα ὁ Βελαδράπας.

«Ἐμπλεξε μὲ κάποιους ρούσσους κ' ἔγινε δημοκράτης.»

«Στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα δημοκράτης!» ξαφνίστηκε πάλι ὁ Βελαδράπας.

«Καὶ γὼ δημοκράτης εἰμαι», εἶπε ἡ Θάλεια, «δὲν τὴ χωνέω τὴν ἀριστοκρατία. Ὅλες σήμερα τοῦ κάνοῦν τὸν ἀριστοκράτη. Βλέπεις μπακαλοπούλες καὶ σοὺ ξεφυτρώνουνε μεμιὰς μὲ τὰ φασματὶν στὸ χέρι. Δὲν ξέρετε πὼς τίς σιχαίνονται. Νᾶναι καμὰ ἀπὸ οἰκογένεια, ὑποφέρεται. Ἐχει δικαίωμα νὰ τὸ κάνει.»

«Δὲ σοὺ εἶπε ὁ Πάλας, δὲν ξαναγράφε τίποτες;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

Ὁ Νίκος κούνησε τοὺς ὤμους:

«Καὶ σὺ τὸ λὲς ἀλήθεια πὼς δὲν ξαναγράφεις;»

«Τί: φέματα;»

«Ἀδικεῖς τὴν τέχνη. Τὰ γράμματα πού εἶχες στελεῖει στὴν ἀρχὴ ἀναστατώσανε τὰ πνέματα. Κ' ἡ σκηνὴ πού δημοσίεψες ἀπὸ τὸ δράμα σοὺ εἶταν ἀριστοῦργημα. Μὰς ἔδαλες ὅλους κάτω. Τὸ ἀναγνώρισε κι ὁ Ἀδραμίκος κι ἂς τὸν εἶχες χτυπήσει. Εἶπε πὼς φαντάζεται τὸ δράμα σοὺ σὰ νέο εἶδος τέχνης, μεταμυστικὸ νὰ τὸ ποῦμε.»

«Ποῖς εἶναι ὁ Ἀδραμίκος;» ρώτησε ἡ Θάλεια.

«Ὁ καλύτερος κριτικὸς μας», εἶπε ὁ Βελαδράπας:

«Ὁ μωρότερος», τὸν ἔκοψε ὁ Νίκος: «σκολαστικὸς, δὲ νιώθει τίποτες. Κανένας σας δὲ νιώθει γρὶ ἀπὸ τέχνη.»

Ἡ Θάλεια ὀμως βαρέθηκε τίς κουβέντες γιὰ τὴν τέχνη καὶ σηκώθηκε.

Σηκωθήκαμε ὅλοι μας καὶ σουλατσάραμε ἔσο πού πήρε καὶ βράδιαζε. Ἀμα γυρίσαμε στὴν πόλη, σονοδέψαμε τὴ Θάλεια ὡς τὴν πόρτα τῆς.

«Ἐλπίζω νὰ σὰς ξαναδοῦμε», εἶπε δίνοντας τὸ χέρι τῆς πρώτα στὸ Νίκο.

Ἐκεῖνος στάθηκε προσοχή, σκύδοντας τὸ κορμὶ καὶ κρατώντας τὸ καπέλο του στὸ χέρι του: «Ἀ σὰς κάνει εὐχαρίστηση», εἶπε.

Ἡ Θάλεια μῆλκε μέσα καὶ σὰν εἶδα πὼς ἔμεινε ὁ Βελαδράπας μαζὶ μας, σκέφτηκα νὰ φήσω μονάχους τοὺς δυὸ ποιητές. Δὲν εἶχα καμιά ὀρεξὴ νὰ μπλέξω πάλι μὲ τὸ Νίκο καὶ τὸ κάλεσμα, πού τοῦ ἔκαμε ἡ Θάλεια, δὲ μοῦ ἄρρεσε πολὺ. «Ὅχι, στο-χαζόμουν», «ὁ Νίκος πρέπει νὰ μείνει μακριά.» Μὰ

ἐκεῖ ποὺ γύρεβα νὰ βρῶ μιὰ πρόφασιν νὰ τονέ χωρι-
στῶ κιόλα, ἐκείνος ἄδραξε ἄξαφνα τὸ μπράτσο μου:

«Ποῦ κάθεσαι;» μὲ ρώτησε.

«Ἐκεῖ ποὺ καθόμουν», τοῦ εἶπα ξερά.

«Μπράδο· μοῦ φαίνεται, ἔχεις ἓναν καναπέ».

«Μὰ σκεπάσματα δὲν ἔχω.»

«Μὰς δίνει ἡ σπιτονοικοκυρά σου. Τώρα πάμε
πυθηνὰ νὰ φάμε. Βελαδράπα, θὰ μείνεις βέβαια
μαζί μας.»

«Ἄ μοῦ συμπαθᾶς, νὰ σοῦ κάμω κιόλας τὸ τρα-
πέζι», εἶπε κείνος.

«Σὲ καμιὰ μπίρα νὰ πάμε· δὲν τρώω ποτὲ ζε-
στὸ φαγί· τὸ βράδι», εἶπε ὁ Νίκος.

«Ἐγὼ ἔχω νὰ σμιζῶ κάποιον», εἶπα ἅμα φτά-
σαμε στὴν μπίρα ποὺ θὰ μπαίνανε.

«Καὶ ποῦ θὰ μ' ἔδρεις ἔπειτα;» μὲ ρώτησε ὁ
Νίκος. «Δὲν περνᾷς νὰ μὲ πάρεις ἀπὸ δῶ;»

Κούνησα τὸ κεφάλι κ' ἔφυγα μὲ τὴν ἰδέα νὰ
μὴν ξαναγυρίσω. Πήγα στὸ ξενοδοχεῖο νὰ φάω καὶ
γὼ κι ἀπὸ κεῖ στὸν καφενὲ γιὰ νάδρω καμιὰ συν-
τροφιά. Δὲ βρήκα κανέναν κι ἀποφάσισα νὰ πάω
σπίτι μου νὰ κοιμηθῶ. Μὰ πάλι συλλογίστηκα πὼς
ὁ Νίκος τὸ ἤξερε τὸ σπίτι καὶ θὰ ρχότανε κεῖ. Καὶ
νὰ μὴν τὸ ἤξερε, θὰ τὸν ἔφερνε ὁ Βελαδράπας.
Ἦίδα πιά πὼς ἔμπλεξα γι' αὐτὸ τὸ βράδι, βαρέθηκα
νὰ μένω μόνος καὶ γύρισα, θέλοντας καὶ μὴ στὴν
μπίρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Βγῆτε τὸ καινούριο βιβλίον τοῦ

ΙΔΑ

“ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ,”

καὶ πουλιέται δυὸ δραχμὲς στὸ γεφυροῦ τοῦ
«ΝΟΥΜΑ». Στὸ ἐξωτερικὸν στέλνεται μὲ φρ. 2,25.

III' Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1911—1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙ. — (Πλατεία Κάνιγγος).

Σχολαὶ ἀνωτέρων τεχνικῶν σπουδῶν.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ,
ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τεχνικῶν σπουδῶν
τὰ διδασκτὰ ἡλαττώθησαν εἰς τὸ
1)3 ἀπὸ τοῦ παρελθ. ἔτους.

*Ἐναρξίς ἐγγράφων 20 Ἀυγούστου,
μαθημάτων 15 Σεπτεμβρίου.

Γίνονται δεκτοὶ καὶ μαθηταί.

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

“ΑΘΗΝΑΙ,, ΤΟΝΩΝ 16,000 ‘ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,, ΤΟΝΩΝ 15,000

ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΛΙΚΑΣ ΔΙΠΛΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ ΕΙΣ ΑΝΤΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΝ

ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 15 ΜΙΛΛΙΩΝ

Διαμερίσματα επιβατῶν ἀνετώτατα. — Αἰθουσαὶ πολυτελεῖς Α' καὶ Β' θέσεως, Καπνιστήρια,
ἰδιαιτέρῳ αἰθουσαὶ Κυριῶν, Μουσικῆς, Ἑστιατορίου. — Νοσοκομεῖον, ἀπολυμαντικὸς κλίβανος,
Λουτρῶνες, Κουρεῖον, Παντοπωλεῖον, Καφωφενεῖον, Ζυθοπωλεῖον. — ΔΕΥΤΕΡΑ ΘΕΣΙΣ καινουρ-
γῆς μὲ 200 κλίνας. — Θέρμανσις διὰ Καλοριφέρ εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μεταναστῶν. — Ἰδιαι-
τερεὶα τραπεζαρίαι Μεταναστῶν.

Ἑλληνικὸν φῶς, ἀσύρματος τηλεγράφος

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΤΑ 20 ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ-
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

“ΑΘΗΝΑΙ”

ΤΗΝ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1911

ΔΙ' ΕΠΙΒΑΤΑΣ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι τῆς Ἀτμοπλοίας Λεωφόρος Αιγέως Ν, 5,

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΡΑ Τῇ ΓΕΝΙΚῇ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ ΟΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΝΩΘΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ